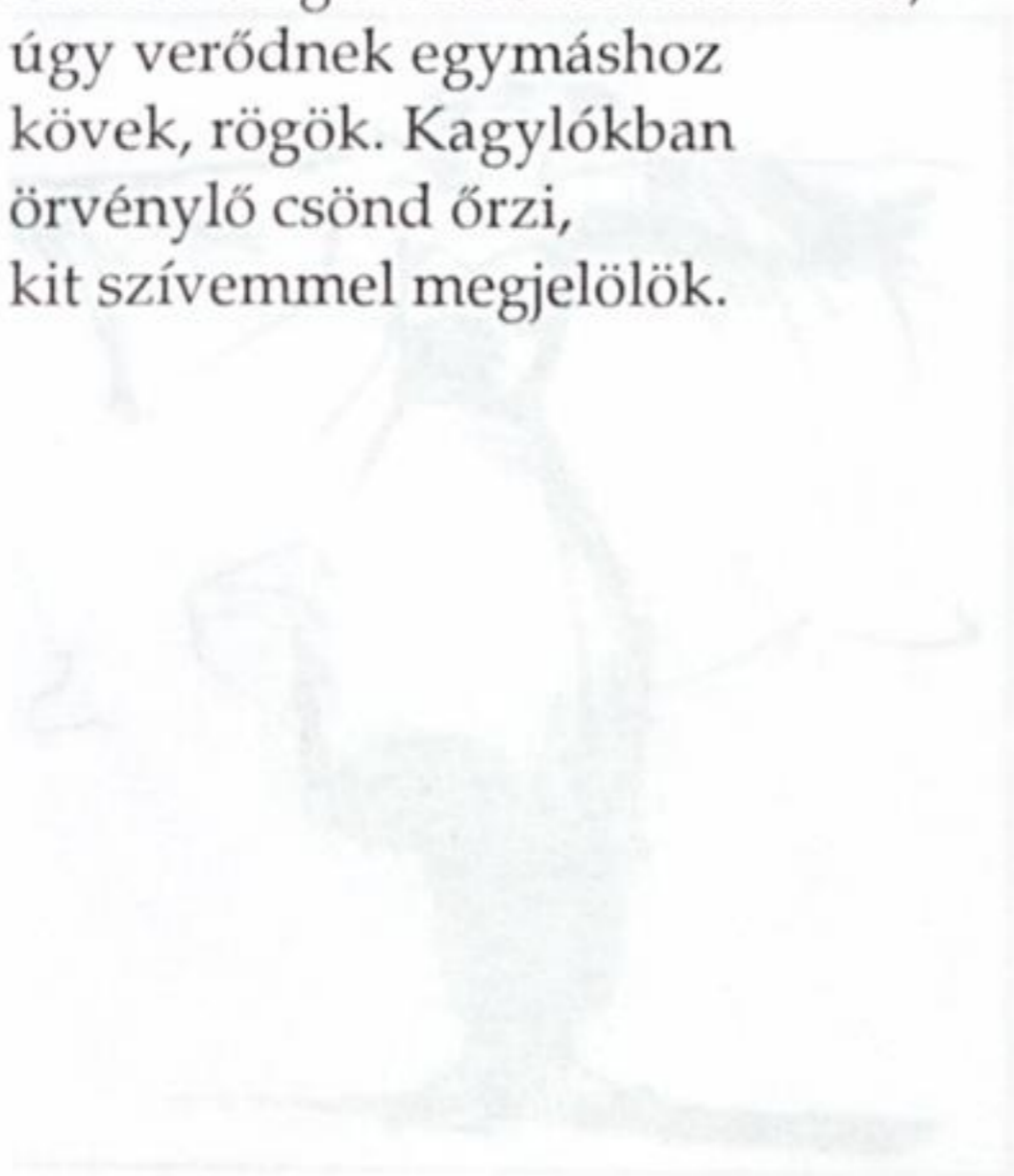

Kit szívemmel megjelölök

Elfeketedő éveimet
egyre szomorúbb szemmel
nézem. Halottaim csak gyűlnek,
gyűlnek – fáj őket megidézniem.
Ütődik arcom fától fáig.
Sírnak az árva lombok
lelkeknek szakadtáig.
Csak az lesz látható, ami nincs.
A hiány örökkévalósága:
az édes föld, a szó, a kincs.

Haza – mit jelent nélkülük
a vérünkben zöldülő táj?
Az emlékek legszebb évszakai
is egymásba rajzolódnak;
az idő csak fáj, fáj.
Akár a tenger szétszórt hullámai,
úgy verődnek egymáshoz
kövek, rögök. Kagylókban
örvénylő csönd őrzi,
kit szívemmel megjelölök.

Ez a föld legyen

Kezemből kihulltak a gyermekkor fényes kincsei,
és szomorúan nézek a semmibe szökő ég felé.
Tekintetemben mintha mázsás súlyok rakódnának
egyre, egyre – ki visz föl majd engem a rettentő hegyre?!
Elébe, ölébe kinek roskadok, ha eljönnek majd értem is
a harangos napok?! Zúghatnak délnek, és zúghatnak keletnek,
hol engem gyűlölnék, hol engem szeretnek, zúghatnak
nyugat távoli rokonaihoz, hol nevemre büszke fényt –
József Attila, Ady hoz, és üzenhetnek csöndben észak felé,
a nógrádi hegyeken át, hol meglelte lelkem új rokonát.
Bányászok közt, beomlott aknák, vágatok nyirkos tüdejében
magamba szívtam az utolsó, lélegzetvételnyi tájat, hol jobban
az öröm és a gyász sem fájhat. Jövöm – ha van – itt foganjon,
verset és szerelmet isten adjon! Ez a föld legyen életem
legszentebb nyara: fénynek és reménynek megtartó igaza;
mert úgy kell a szóhoz a tiszta ég, mint csillagnak
a kéklő messziség; hogy ragyogni tudjon a képzelet,
a tündöklő fény is fényt vezet.

Nagybátony, 2004. szeptember 18.

Karmann János illusztrációja

Ádám Tamás *Rendezünk majd vérbő partikat* című kötetében (2004)